

Enyhe szellő a vihar után - Gondolatok évközi 19. vasárnapra

Szerző: Sebestyén Péter (2020-08-09)

1 / 5 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/enyhe-szello-a-vihar-utan-gondolatok-evkozi-19-vasarnapra/> internetes címről származik. A cikket 2021-10-19 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

Sebestyén Péter atya gondolatai évközi 19. vasárnapra.
Az evangélium ide kattintva olvasható.

1. Az Úr elvonult arra...A tüzet enyhe szellő kísérte. (1Kir 19,9a.11-13)

Illés próféta a pusztába menekül Jezabel királynő haragja elől. Van félnivalója, mert túlbuzgóságból megölette a pogány Baál isten papjait, holott ezt nem kérte az Úr. Isten most megleckézteti a prófétát. A szélvész, a földrengés, a villámlás már előre jelzik az Úr eljövetelét, akárcsak Mózes idejében. Isten azonban nem erőszakkal tör be a világba és mutatja meg jelenlétét, hanem a maga módján: enyhe szellő susogásában. Akárcsak ma. A szeretet tapintatával és csendes jelenlétével szemlélteti minden erőszakot elsöprő és feloldó erejét. Bárcsak bennünk is partnerre találna!

2. Nagy a szomorúságom és állandó a szívem fájdalma. (Róm 9,1-5)

Szent Pál apostol megvallja nemzete iránti szeretetét és azt fájlatja, hogy ez a sok kiváltságot kapott nép nem ismerte fel Krisztusban a Megváltót. Pedig a zsidóság hordozta sokáig az isteni ígéreteket, és minden lehetősége megvolt arra, hogy megvalósítsa a Teremtő szándékát. A választott nép fiai viszont megkeményítették szívüket, és arra sem büszkék, hogy közülük támadt a világ Üdvözítője. Isten nem bánta meg adományait, hanem kiterjesztette ígéletét a föld minden népére. Az

Szerző: Sebestyén Péter (2020-08-09)

2 / 5 oldal | © Katolikus.ma

apostolban akkora a szeretet, hogy képes imádságban közbenjárni népéért.

3. Bátorság, én vagyok, ne féljete!... Amikor beszállt a bárkába, a szél nyomban elült... (Mt 14,22-33)

Jézus vízen járásának történetében, amelyet csak Máténál olvashatunk, sokkal többről van szó, mint Péter apostol elsőségének kiemeléséről. De alakja mindenképp jelzésértékű. A jelenetben viszont maga Jézus mint Isten fia a főszereplő. Ő a természet ura. Aki a kenyeret megszaporiíthatja, aki a vizet borra változtatja, annak a vihar lecsendesítése vagy a vízen járás sem okozhat gondot. Aki szelet vet, vihart arat - tartja a mondás. Az ember szabad akaratánál és rosszra hajló természeténél fogva képes vihart, vizályt teremteni, a természet erőit is befogni szándékai megvalósításába, de képtelen magától a rosszat megszüntetni, a bajt elhárítani, a vihart lecsendesíteni. Ehhez Isten közbelépése szükséges.

Péter - mintha csak magunkat látnánk benne - nagy lelkesen nekiugrik, hogy ő is járjon a víz színén, mint a Mester. Miért ne sikerülne neki is? Ellenőrizné az Urat, hadd lám, az-e, akinek mondja magát?... Majd megijed - és süllyedni kezd. Bizalom és kétely, félelem és pimasz kíváncsiság egyszerre van jelen benne. Egy pillanatra megszakad a „szemkontaktus”, s máris vége. Az úszni tudó, viharos tengerhez szokott, tagbaszakadt halászember egyszer csak elveszti

Szerző: Sebestyén Péter (2020-08-09)

3 / 5 oldal | © Katolikus.ma

lélekjelenlétét, inába száll bátorsága, és merül. De a Mester kinyújtja utána kezét, és szelíden kérdi: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?” Péter nem azért fél, mert süllyed, hanem akkor kezd süllyedni, amikor teret ad a félelemnek.

Amikor a külső körülményekre – politika, megélhetés, testi-lelki fájdalmak stb. – többet adunk, mint az Isten iránti bizalomra, könnyen elbizonytalanodunk. Igaz, sokszor azt hisszük, a hit a földi életben is olyasfajta bizonyosságot nyújt, mint az életbiztosítás vagy a bankszámla... Könnyű hinni akkor, amikor nem fáj semmi, amikor a földi viszontagságok viharai nem teszik próbára hitünket. Jóllehet ennek ellenkezője sem hívő magatartás. Szent Péter tudott segítség után kiáltani, és Krisztus szemébe nézni. Nem a szörfdeszkás hullámlovagok vakmerőségével kell megnyergelnünk az élet tengerének viharos hullámait, hanem Krisztus tekintetébe, az imádság erejébe kapaszkodva. Tudni, hogy ő mindenütt velünk van. Nála mindenhol biztonságban vagyunk. Kezét fogva a vízben járás sem lesz meglepő. Sőt még nagyobb dolgokra is képesek leszünk: a rosszra jóval válaszolni, bátran kiállni az igazságért, kitartani elveink és értékeink mellett, hűségesek maradni szeretteinkhez. Elhagyni undok szokásainkat és szokássá vált bűneinket.

A Mesterbe csimpaszkodva minden lehetséges. S amikor megtapasztaljuk, mennyire számíthatunk rá, „a szél is eláll”, az ellenszél is megszűnik. A vihar elül, a kedélyek megnyugszanak, helyreáll lelkünk békéje, és Isten csendes jelenléte

Szerző: Sebestyén Péter (2020-08-09)

4 / 5 oldal | © Katolikus.ma

átlendít a túlsó partra. A kérdés csak az: akarunk-e a vízen járni? Isten ugyanis nem azt ígéri, hogy nem lesznek viharok életünkben, hanem azt, hogy bennük is megtapasztaljuk oltalmát.

Katolikus.ma

Szerző: Sebestyén Péter (2020-08-09)

5 / 5 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/enyhe-szello-a-vihar-utan-gondolatok-evkozi-19-vasarnapra/> internetes címről származik. A cikket 2021-10-19 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!